

ster, men ligger i Virkeligheden paa helt andre Punkter. Der er næppe mange Groszere i Kjøbenhavn, som ikke daglig sælge og maa sælge Kvantiteter af enkelte Vareforter til under 200 Kr. Værdi, og der foregaar paa den anden Side mangan en Butikshandel, hvorved Salgssummen kommer op over de 200 Kr. De egentlige Groszister maa forsyne en Mængde smaaahandlende og Haandværkere med ganske smaa Kvantiteter for en Mængfoldighed af Artiklers Bedkommende, og omvendt kommer den, der f. Eks. sælger Brüksel Tæpper og Silkesjoler fra Butik, hvert Døgn paa Dagen op over de 200 Kr. og maa sælgelig have Groszjererborgerstab, skønt Forretningen i sit Væsen er en ren og stær Detailforretning. Det karakteristiske Stelnemærke falder hverken begrebsmæssig sammen med denne eller hin, altid vilkaarlig valgte Kvantitetsgrænse, ej heller vil en saadan, naar den da ikke er særdeles lav, være mulig at gennemføre i det praktiske Liv uden at gribe forstyrrende ind i hele den nuværende Udvikling. Et Forsøg herpaa vil for Groszhandelens Bedkommende kun føre til, at Kunderne i største Omfang søge til Udlandets Groszister, som ikke ere bundne til slige høje Salgsgrænser. Nuomstunder søges nemlig en Groszist af saadanne Kunder, for hvem Vareindkøbet er et Led i en Forretning, enten fordi de ville forhandle de paagældende Varer videre, eller fordi de ville anvende dem som Produktionsmidler i deres Bedrift. I begge Tilfælde maa vedkommende ifølge Sagens Natur gaa til Groszisten, fordi denne paa Grund af sine store og direkte Indkøb kan levere Varen til den forholdsvis billigste Pris. En Detailist er derimod en Købmand, der holder aaben Bød, og som saadan sælger til alle og enhver uden Hensyn til, hvem det er, og hvilken Brug vedkommende vil gøre af Varen. Gennemgaende vil Detaillisten som Følge heraf væsentlig kun komme til at sælge til Forbrugere; men dette er en Konsekvens af Forholdets Natur og bør ikke, som et af Kommissionens Mindretal har forsøgt og Flertallet polemiseret imod, opstilles som en Forordning til eller Betingelse for Detailhandelens Udvælgelse. Derimod kan man omvendt, hvad Flertallet ogsaa udtrykkelig har indrømmet i Motiverne, særdeles vel paalægge Groszjereren det som Pligt at vide Bested med sine Kunder, saa at han kan foretage en saadan Signering af disse, at de egentlige Forbrugere holdes borte og altsaa nødsages til at gaa til Detailisterne. Paa denne simple Maade vilde Forholdet ordne sig, saa at sig, af sig selv, i nøje Overensstemmelse med det praktiske Liv.

Skulde man imidlertid anse det for ønskeligt at beholde en bestemt Kvantitets- eller Værdigrænse, saa maa dog i hvert Fald Undtagelsesbestemmelsen i § 34 — at denne Grænse ikke gælder, naar Salg sker til handelsberettigede — udtrykkelig udvides derhen, at der tilføjes: Forbrugs- og andre lign. Foreninger, Fabrikanter og Haandværkere, for saa vidt de indkøbte Varer kunne finde Anvendelse i deres Bedrift, samt til Stat og Kommuner.

Hvad den i § 36 foreslaaede Prøve i Bogføring angaar, da forekommer Indførelsen af en saadan ikke Komiteen uden Betænkelse, det bliver et Spørgsmaal for sig, om der ikke med Tøje kunde fordres en virkelig fuldkommen Prøve paa Købmandsdygtighed, inden Borgerstab kunde erhverves; men da dette Spørgsmaal ikke ligger for, kan Komiteen indskrænke sig til at bemærke, at den foreslaaede Prøve næppe i Praksis vil kunne komme til at hede den ønskede Garanti.

Endelig kan Komiteen udtale sin fulde Tilslutning til Flertallets i Betænkningen S. 149 ff. udtalte Anskuelse om det formentlig rigtige i at indføre særlige Næringsadkomster for den egentlige Agenturbirksomhed. — Om den hermed beslagte Mæglernering forbeholder Komiteen sig senere at fremkomme med en Udtalelse til det høje Ministerium.